

ÁLDÓ KÖNNYEK.

Valahányszor jó anyámtól
El kell válnom,
A búbanat gyászfelleget
Meg kell látnom.
Orcámra hull, ajkamon ég
Fájó könnye;
Minden cseppje a szeretet
Drága gyöngye.
Azzal áldja meg a lelkem
Mindörökre!

Valahányszor jó anyámat
Viszontlátom,
Az az óra mily boldogság!
Mily szép álom!
Orcámra hull, ajkamon ég
Örömkönnye;
Minden cseppje a szeretet
Drága gyöngye.
Azzal áldja meg a lelkem
Mindörökre!

A VÁNDORFIÚ.

Az utiélen vadálna,fa,
Vándorfiú ül alatta.
Fáradt szegény; de hogy is ne?
A nap oly melegen süt le.

Álmában újra otthon van;
És megáll künn a pítvarban,
S úgy örvend, hogy a komondor
Farkat csóvál, reá mormol.

Hazunnan együtt indult el
A patakkal és szellővel,
Mind a kettő vele van még,
Hogy biztassák, enyhítgessék.

Kicsiny huga szólítja őt:
„Hoztál nekem piros kendőt?”
„Hoztam neked piros kendőt.
Nem is egyet, hanem kettőt.”

Most is lassan elringatják,
Szépen álmodozni hagyják;
S mind csak arról súgnak-búgnak,
Amit immár otthon hagytak.

A vén cseléd csak elbámul,
De a fiú hozzá járul.
„Hogy van, mint van, Sári néni?”
S alig győzik egymást nézni.

Mit hagytak ott? szép vidéket,
Istenfélő jámbor népet,
Kicsiny falut, magas tornyot,
Mellette egy házat, lombot.

Aztán belép a szobába,
Borul anyjának nyakába.
„Édesanyám!” „Édes fiam!”
S úgy megsírnak-rínak szóltan!

Még mind alszik és mosolyog,
Szellő, patak még mind susog,
S amit dalol a madárka:
Talán az ő édes álma.

(Gyulai Pál.)